

6. december

Det store juletræ

Det er begyndt at blive koldt for fingrene, og selv om vi trækker huen godt ned om ørerne, er de godt røde. Vi beslutter os for at gå hjem til Per, han mener også, at det er ved at være det tidspunkt, hvor de drikker eftermiddagskaffe. Vi skynder os afsted, tanken om franskbrød og varm kaffe får os til at glemme alt om vores kolde hænder. Vi stiller vores gummistøvler i baggangen, som er fyldt med fodtøj og trækker de lange strømper op og går ind i Brugsens store køkken. Jo, der sidder Pers far og mor og et par af kommis'erne og drikker kaffe .

- Nå, hvad laver I to banditter så i dag, spør' han med et smil om munden. Kunne I lugte kaffen helt ud på vejen?

Pers far siger altid så meget sjovt.

- Altså far, sir' Per og prøver at varme ørerne med sine hænder - det er så koldt, men der er ikke ret meget sne. Vi havde glædet os sårn'.

Vi sjokker på strømpefødder hen til bordet og bænker os. Uhm, franskbrød med jordbærmarmelade, det er lige det, vi trænger til.

- Nå, Peter Futmælk, hvordan går det med Ulrik, jeg kan se, at han ikke er med i dag.

- Jo, det går godt nok, men mor mente, det var for koldt til, at han kunne komme ud.

Jeg hader, når Pers far kalder mig for Peter Futmælk. Jeg synes ikke, at han kan være det bekendt, selv om det kun er for sjov.

- Ja, koldt er det, fortsætter Pers far - men det bliver værre endnu. Jeg hørte vejrmedlingen i radioen til middag. De lover mere frost og sne de næste par dage, så jeg tror, vi skal hente det store juletræ i dag.

Det store juletræ er det grantræ, som hvert år i december rejses foran Brugsen. Et juletræ med masser af lys i.

- Må vi kommer med far? - Åh, må vi ikke nok? Per ser bedende på sin far.

- Ja, jeg ved såmænd ikke. Han ser ikke ud, som om vi får lov, men så smiler han - Men I kan jo spørge Karl, om han vil ha' jer med.

- Åh, Karl. - vi vil så gerne med.

- Det kan der ikke være tale om, sir' han, men vi kan godt se på ham, at han ikke mener det. Han sir' det bare for at drille os. Sådan er Karl altid.

- Spis jeres franskbrødsadder og mød mig ved lastbilen om 10 minutter.
Per og jeg kigger begejstret på hinanden.

Ude i gården holder den store lastbil, det er en Dod-ge, men det så svært at sige. Der er langt op til lastbilens førerhus, og det kniber med at komme derop, for trinbrættet og dørhåndtaget sidder så langt oppe. Nu venter vi bare på Karl. Det er dejligt at sidde i det store førerhus og kigger ud på Brugsens gård, og at vide, at vi skal med ud og hente det store juletræ. Det lugter så dejligt af benzin og tobak i førerhuset, for Karl har næsten sin pibe i munden hele tiden. Per og jeg er tit med Karl, når han kører varer ud til landmændene, og engang var vi med ham helt i Odense. Per ved, hvor vi skal hente træet, tror han nok. Det er i en skov et stykke væk. Mon de har fældet det, spør' jeg Per. Det mener han nok, de har. Så nu kommer Karl.

- Sidder de herrer godt, siger han og tager piben ud af munden. Vi nikker. Han skal lige ha' stoppet piben inden han kører. Jeg bestemmer, at jeg osse vil ryge pibe, når jeg bliver stor. Far ryger cigarer, men det lugter ikke så godt.

- Glæder I jer til jul, spør' Karl.

Vi nikker.

- Ja, her i Brugsen får vi jo travlt her op til jul med al den handel. Nå, det går jo nok. Skal vi så se at komme afsted?

Karl sætter den store lastbil i gang og langsomt kører vi ud af Brugsens gård. Ude på vejen får vi øje på Signe og Inger, som står ved vejen med deres nodebøger under armen. De skal til klaverspil omme ved fru Andersen. Per og jeg vinker til dem, for vi kan godt lide de to piger. Det er vores piger, mener vi, og jeg tror osse, at de godt kan li' os.

- Hvordan får I træet op på lastbilen, spør' jeg Karl, mens vi kører.

- Der nok nogle mænd derude til at hjælpe os, mener Karl.

Vi har kørt langt, synes jeg, da Karl pludselig drejer bilen ind på en lille smal markvej, og jeg kan nu se skoven længere fremme. Den store lastbil humper op og

ned og svinger fra side til side på den ujævne markvej. Per og jeg vælter rundt i førerhuset og Per er lige ved at slå hovedet på instrumentbrættet.

- Pas på I ikke slår jer! råber Karl. Men vi synes nu bare, det er sjovt.

Så er vi der. Per lukker døren op og springer ud. Jeg kigger ud - der er langt ned, synes jeg.

- Kom nu! Men jeg ved ikke rigtig, om jeg tør.

- Spring dog - er du en tøsedreng?

Nej, det er jeg i hvert fald ikke, ikke ret meget. Jeg venter lidt og springer så med et sæt ud af førerhuset. Jeg tumler rundt, da jeg lander, men er hurtigt på benene igen. Det gjorde lidt ondt.

I en åbning i skoven ligger et stort grantræ - det er altså fældet. Der står fem mænd ved siden af det og skal hjælpe Karl med at få det op på lastbilens lad. De tar' alle fat i stammen

- Kom så, hiv! Råber Karl.

Langsom løftes det store træ.

- Hiiiv og så hiiiv. Det er igen Karl, der råber, og i løbet af ingen tid, ligger træet på lastbilen.

- Må vi sidde oppe på ladet ved træet, når vi skal køre hjem? spør' Per.

- Er du da fuldstændig vanvittig knægt? Karl kigger lidt vredt på Per. Tænk hvis træet begynder at rulle. Hvad så med jer? Nej I kan tro nej, I bliver i førerhuset ved siden af mig.

Per kigger over på mig. Han er en smule rød i kinderne. Han kan ikke li' at få skæld ud. Det kan jeg heller ikke, så bliver man flov og lidt rød i kinderne.

- Nu skal I bare se I to, siger Karl og er allerede rar igen. Var det ikke noget med en sodavand? Vi andre skal lige ha' en øl.

Vi glemmer med det samme, at Karl var lidt gnaven før. Han er nu som regel så rar. Det er lækkert at få en sodavand, det er ikke så tit jeg får en, så det er bare om, at få den til at vare længe. Mændene står og snakker og griner og Per og jeg sidder med vores sodavand og har det godt.

Da vi lidt senere er på vej hjem, sidder vi helt stille. Vi er lidt trætte og jeg kan mærke varmen i mine kinder. Ikke fordi Karl har skældt ud, men fordi vi har været ude i kulden og nu sidder godt inde i varmen igen.

- Så er vi her! råber Per da lastbilen svinger ind foran Brugsen, og jeg bliver igen helt frisk.

Pers far står der allerede og dirigerer vognen på plads. En masse af byens folk og også kommet, jeg kan da se Signe og Ingers far og Henning "Smed" står sammen med sin far og lidt tilbage får jeg øje på far og Ulrik, som skynder sig hen til os, da Per og jeg springer ud af bilen.

Mens de voksne begynder at rejse det store træ, begynder vi børn at lege blandt de små grantræer, som nu skal sælges til jul. Vi leger gemme. Henning står, så han skal finde os andre. Han står ovre ved døren til butikken og har vendt hovedet ind mod udstillingsvinduet.

- 25 -26- 27!

Han skal tælle til hundrede, før han må komme. Vi andre skynder os rundt blandt træerne for at finde et godt gemmested. På et tidspunkt kommer Ulrik væk fra mig. Nå, han klarer sig nok.

- 98 - 99 - 100 - komme!

Jeg dukker ned blandt to grantræer. Der sidder Signe allerede og har gemt sig. Hun smiler og rykker sig lidt, så jeg også kan være der. Nu sidder vi helt musestille helt tæt op ad hinanden, mens Henning er begyndt at gå rundt for at finde os.

- En - to - tre- krone for Per, kan jeg høre Henning råbe.

Det er dejligt at lege, mens mørket falder på, og vi stadig kan høre de voksnes stemmer i det fjerne og vi kan se det store juletræ med alle lysene.

Hvordan var det i virkeligheden?

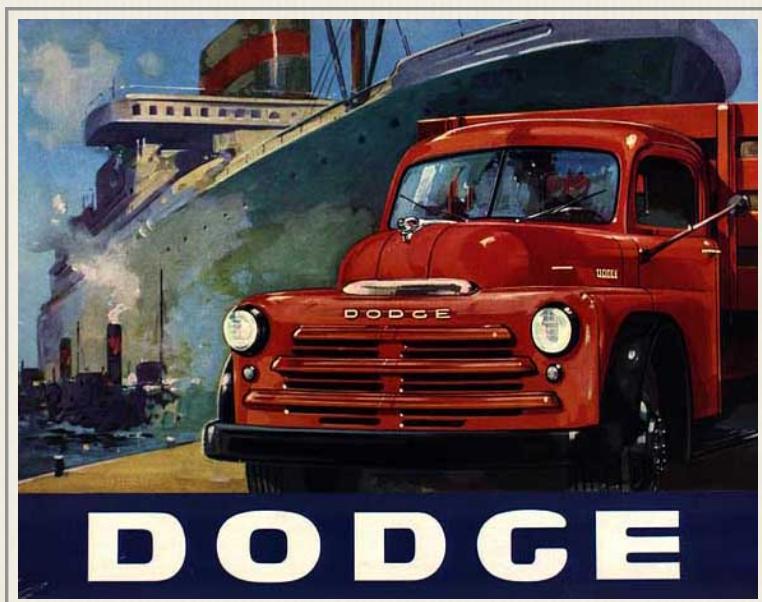

Sallinge Bygade en mørk decemberdag i 2012. Det er Brugsen til højre. Til venstre lå den gamle kongelige privilegerede kro, men den brændte i 1974.

For enden af vejen boede Hans Snedker, og bagved lå mejeriet.

Så galt kan det gå, når der kommer ild i nærheden af et stråtekt tag. Denne situation er fra Sallinge kro mellem Odense og Fåborg.

Sådan så Brugsens DODGE-lastbil ud. Vi kunne ikke udtale det på engelsk. Så det blev DOD-GE. I det hele taget havde vi svært ved at udtale engelske ord. Per havde på et tidspunkt en hund, der hed Lady. Det blev til Laddy.